

ning i en Del Tilfælde blive mere overensstemmende med Billighed end tidligere.

I Thararubriken er opført en Thara af 5 pCt. for Silkebaand paa Kuller og af 40 pCt. for Silkebaand paa Kuller i Papæffer. En tilsvarende Bestemmelse findes ikke i Loven af 1863, efter hvilken saadanne Kuller skulle veies med til Toldansættelsen. Disse Baand ere imidlertid af en saadan Bestaafenhed, at det i Almindelighed er umuligt at forsende dem eller have dem liggende til Forhandling, uden at de lide derved, medmindre de ere forsynede med tykt Papir, rullet fra Ende til anden, eller med Kuller af Pap, Træ eller desl. For at undgaa at betale Told af en Pakningsgjenstand, der ikke sjelden bliver vægtigere end selve Varen, hvorved den vilde forbyrdes i en saadan Grad, at den ikke vilde kunne afsættes, maa den Handlende nu lade Varen komme uden saadant Beskyttelsesmiddel, og, efter at have taget den hjem, selv oprulle den. Det kan ikke undgaaes, at Varen udsættes for Bestaabigelse under en sliq Behandling, og det er derfor anset stemmende med Billighed at indrømme en saadan fast Thara som i Udkastet anført. Bestemmelsen om 5 pCt. Thara for Silkebaand paa Kuller vil finde Anvendelse, naar der findes andre Varer eller et tomt Rum i de Kister, i hvilke Silkebaandene indføres. Hvad de 40 pCt. Thara angaar, er der tidligere fra enkelte Sider fremsat Begjæring om en endnu høiere Thara, nemlig 60 pCt., men om end enkelte Fabriker undtagelsesvis benytte saaa svære Kuller og Kister, at den virkelige Thara kan blive saa stor, har det ved foretagne Undersøgelser vist sig, at Tharaen ved de hyppigste Forsendelser aldrig naaer op over 40—45 pCt.

Under de almindelige Tharabestemmelser, der ere optagne i Udkastet, er derhos udtalt, at det skal være Indførelsen tilladt for Veiningen at aftage Omkost af Pap eller tykt Papir om Silketoi i Menvarer, medens disse nu regnes med til Nettovægten (jfr. § 33 i Loven af 1863). Dette anbefales af lignende Billighedsgrunde og vil bidrage til en større Ligelighed i Toldklareringen paa de forskjellige Stæder.

Løbe-Nr. 152 har med en Indførsel af 29,753 Rb. givet en Indtægt af 59,506 Kr., Nr. 153 med en Indførsel af 62,430 Rb. 249,718 Kr., Nr. 154 med en Indførsel af 81,113 Rb. 216,302 Kr. og Nr. 155 med en Indførsel af 58,036 Rb. 87,054 Kr., hvortil kommer under Nr. 138 for Vordug 40 Rb. med Indtægt 40 Kr., i Alt 612,620 Kr.

Udkastets Nr. 101 antages at ville give 374,580 Kr. med et Tillæg for Blønder m. v., som ikke kan beregnes; Nr. 102 antages, affet fra den under Klædningsstykker til Indtægt beregnede Told af Hatte m. v. og da den forvøgede Indtægt af sløielsvævede Stoffer ikke kan beregnes, at ville give en Indtægt af ca. 443,500 Kr.

Indtægten under Løbe-Nr. 103 antages, affet fra den under Klædningsstykker til Indtægt beregnede Told af Godtøi, at ville blive den samme som Indtægten under Nr. 155, hvortil kommer Told for Vordug ca. 60 Kr. I Alt anslaaes saaledes den fremtidige Indtægt af Silkevarer til ca. 905,200 Kr.

For Manufakturvarer i Almindelighed vil Udkastet ses med ganske enkelte Undtagelser at indrømme Kreditoplagsret i den næsten videst mulige Udstrækning. Denne meget store Begunstigelse er i visse Henseender ingenlunde ganske uden Betænkelighed for Statskassens Interesser, men af Hensyn til den af Udkastets Bestemmelser følgende lettere Tarifiering af Manufakturvarer og den store Nytte, Handelen og Handelsstanden vil kunne drage deraf, har man ment at burde overvinde Betænkelighederne og optage Bestemmelser om Kreditoplagsret i Loven, væsentlig svarende til dem, som alt nu i Følge administrativ Bestemmelse gjælde for Kjøbenhavn, hvor Varernes tariffmæssige Behandling selvfølgelig foregaar med større Sikkerhed, ligesom denne Bys Velggenhed sætter den i Stand til at drage den fulde Nytte af denne Ret.

Alf de som Anmærkninger under Manufakturvarer givne Bestemmelser gaar den første ud paa, at ikartet Materiale af andet Stof end Hovedmaterialet ikke kommer i Betragtning ved Tarifieringen. Denne Bestemmelse vil finde Anvendelse f. Ex. paa Bomuldsvarer med ikartet Uld og paa Uldvarer med ikartet Silke og er en ikke ubetydelig Bempelse, da hidtil enhver paavisselig lignende Blanding har medført Erlæggelsen af den høiere Told, hvorimod fremtidig maa kunne paavises Traade af andet Stof end Hovedstoffet, for at Varen skal kunne tariferes som saadant andet Stof. De ved andre Anmærkninger hjemlede Bempelser med Hensyn til Tarifieringen af Varer med høiere bestattede Bestanddele ere allerede omtalte ovenfor, forsaavidt angaar Silke som denne høiere bestattede Bestanddel. Bestemmelsen i Anmærkning 9 om, at Uldgarn og Filt, der fremtræder som farvet, skal behandles som farvet, om end Farven er den naturlige, er ønskeligt, fordi deslige kunst- og